

LA VEU

de Poble Lliure

[NÚM. 1 / ABRIL 2015]

2015

l'any de la ruptura,
el debat **constituent**
i el dret a **decidir**

independència

SUMARI

Gnosis hel·lèniques: sobre **Grècia**,
Europa i el futur de l'esquerra [4]

Ecos: la **PIC** [9]

La paraula contrària: "**prostitució**" [10]

Sempre amb l'**Ovidi** [12]

El llibre: **Irlanda** roja [15]

EDITORIAL

**2015 L'any de la Ruptura,
el debat constituent
i el dret a decidir**

En els propers mesos, les confrontacions polítiques i socials, així com les seves expressions electorals, donaran al nostre poble la possibilitat d'incidir i modificar el nostre futur més immediat: si continuem acceptant la lògica del capitalisme i del règim monàrquic espanyol o si, per contra, actuem des de la lògica dels interessos estratègics del poble treballador català. Si continuem assumint una lògica submissa de poble espoliat, dominat i explotat o ens decidim a construir la República Federal dels Països Catalans. Una república que ha de ser igualitària, solidària i feminista.

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >

Jordi Borrà

< VE DE LA PORTADA

Els gestors del sistema intentaràn imposar l'eixida oligàrquica i espanyola. Enguany, la tercera restauració borbònica espanyola compleix 39 anys, els mateixos que sumà el franquisme des del dia del colp de 1936 fins a la mort del dictador. El mateix any que el nou rei **Borbó** commemora els seus "70 anys de pau", volen recuperar els més rancis mecanismes de la segona restauració: la "constitució interna/orgànica" que imposa el seu ordre, mantenint els seus dominis territorials i econòmics i eix sufragi universal que sempre han fet servir "de manera pràctica".

Ara, la crisi sistèmica els aboca una altra vegada a la cruïlla de sempre: sense cap credibilitat, eix ordre veu com el que havien estat les seues armes es poden girar contra ell. Sobre un període electoral i de confrontació política que, recollint el testimoni de Grècia, començarà amb les eleccions municipals i autonòmiques del 24 de maig, que poden suposar el principi del fi del règim del 78. Per al poble treballador dels Països Catalans, la fita central arriba amb les eleccions el 27 de setembre al Principat. L'independentisme combatiu ha de treballar juntament amb els sectors més conscients del nostre poble per fer d'aquestes eleccions l'inici de la ruptura amb l'Estat espanyol i amb la lògica de la troika. El cicle electoral culminarà amb les eleccions espanyoles de finals d'any, amb el govern del **PP**, amb l'inestimable ajut del **PSOE**, resistint fins a l'últim dia per a mantenir les polítiques antipopulars del capital revestides segons l'ocasió de directives europees, de mandat de la troika o d'acords com el TTIP.

Per tant, al llarg de tot aquest any 2015, l'atenció política s'hauria de centrar en el necessari debat constituent, és a dir, en el debat polític sobre la República Independent i Federal dels Països Catalans. Un debat que ha de ser molt més sobre els continguts polítics, sobre drets i reivindicacions, que no pas de formulacions jurídiques concretes d'una Constitució, que en tot cas haurà de ser el resultat d'un debat horitzontal i participatiu.

La covardia política de la burgesia i dels seus partits, que no acaben de desenganxar-se de l'autonomisme legalista, ens aboquen a la necessitat de convertir les eleccions autonò-

miques del 27 de setembre al Principat de Catalunya en una mena de plebiscit substitutori d'un veritable referèndum d'autodeterminació. Hem de fer servir les eleccions com a eina "de desconnexió" envers de l'Estat espanyol, i d'inici del camí de la Independència política. En aquest sentit, seran també unes eleccions "constituents".

Al Principat hem de treballar perquè les forces que en aquest moment estan clarament a favor de la ruptura amb l'Estat espanyol surtin reforçades en les eleccions municipals del 24 de maig. Si les forces rupturistes, i molt especialment la **CUP**, multipliquen la seva representació, tindrem la garantia i l'espenta fonamental per a fer de les eleccions del 27 de setembre allò que necessitem.

"La CUP té el paper de garant imprescindible per a que aquest procés no es faça d'esquena al poble"

La **CUP**, com a expressió concreta de la **Unitat Popular**, té la possibilitat de jugar, com ja ha demostrat en l'actual legislatura, el paper de garant imprescindible perquè aquest procés no es faça d'esquena al poble, sinó amb la més àmplia participació popular, tot garantint l'inici del procés constituent que, en la construcció d'un nou Estat, contemple les reivindicacions i necessitats presents i futures del poble treballador català. Així, la **CUP** es converteix en la peça fonamental per assegurar un procés clarament rupturista i que pose les bases de la construcció d'un Estat democràtic on s'assegure la participació real del poble en la presa de decisions.

Perquè la realitat dels fets dels darrers anys han palesat que ni **CiU**, en crisi interna i ferma defensora del sistema social vigent, ni **ERC**, per la seua ambigüïtat a l'hora de proposar un projecte social diferent a l'existent, són forces capaces d'assegurar una clara ruptura amb l'Estat espanyol i, per tant, d'atraure amplis sectors i forces populars a la formació d'un nou Estat. En una posició semblant es troba **ICV**, que, per una banda, intenta atraure el vot dels sectors populars més influenciats per la propaganda de l'Estat contra la in-

dependència i, per l'altra, dóna suport a projectes obsolets i metafísics, com el federalisme espanyol. Si el procés depengués d'aquestes forces, la seua dilatació en el temps estaria garantida i podria esdevenir un element decisiu per aconseguir que no continués endavant.

Un altre element és l'aparició de **Podemos**, darrer intent regeneracionista de l'esquerra espanyolista (que compta amb el vist-i-plau dels mateixos sectors del capitalisme espanyol que en el seu dia el van donar al PSOE), que considera que és possible fer canvis estructurals sense posar fil al sistema de dominació, mitjançant reformes parcials i la lluita contra la corrupció. Més enllà de la voluntat de bona part de les bases de Podemos, aquest nou partit apareix a hores d'ara com el més ferm ariet contra les necessitats del nostre poble, que passen per la concreció del procés independentista, l'obertura d'un veritable procés constituent i la construcció de la nostra República Federal dels Països Catalans.

Al País Valencià i les illes Balears, aquestes eleccions autonòmiques representaran el principi d'un camí marcat per la Primavera i la Crida. Les corruptes estructures provincianes del PP les afronten amb la ciutadania ocupant els carrers des de 2011 contra les seues polítiques de terra cremada. Els canvis que poden produir-se amb la pèrdua de la majoria absoluta del PP poden representar l'inici d'un nou escenari més propici per les polítiques pel Dret a Decidir i, per tant, per a projectes cap a la ruptura democràtica i d'obertura d'un procés de recuperació nacional.

Tots aquests processos electorals i polítics són les eines d'expressió d'aquesta gran massa crítica, les eines per a avançar en un objectiu, que és Dret a Decidir, la Ruptura Democràtica per o cap a la Independència. Enfront trobarem la força centrípeta del sistema, que vol aconseguir imposar la seua lògica a través de propostes polítiques suposadament renovadores que situen les eleccions com la seua fi perquè, finalment, siguen l'eina reproductora d'aquest sistema.

Al País Valencià i a les Illes, el paradoxal caràcter plebiscitària d'aquestes eleccions, presentades com les que han de servir "per a fer fora al PP", mostren clarament aquesta contradicció. Obtindre una majoria suficient per a generar un canvi de

governos fa que res puga suposar un obstacle i tot quede supeditat a guanyar les eleccions. N'és un exemple el cas d'ERPv, que ha esdevingut una patata calenta que Compromís ha passat a EUPV. A més, EUPV afronta un escenari d'alt risc, en què pot quedar fora de les pròximes Corts Valencianes. També l'assalt de Podemos pel control de Guanyem València entra dins la mateixa lògica guanyadora sense contingut rupturista.

El més important és que no apareix cap grup polític amb capacitat d'aconseguir prou suport per a governar en solitari i, per tant, aquesta possible situació de feblesa institucional pot contribuir a radicalitzar la necessitat de canvis entre les classes populars.

Queda en un segon pla el fet que uns governs autonòmics intervinguts i amb els seus recursos públics salvatgement espoliats no tindran marge de maniobra per a fer front al descomunal deute que es multiplicarà amb tot allò que s'amaga als calaixos. Que, una vegada guanyades les eleccions, serà impossible bastir un canvi real sense impugnar el sistema, i que per a fer-ho cal obrir totes les vies per a l'exercici del Dret a Decidir. És el temps de la ruptura, del procés constituent, del dret a decidir-ho tot.

"Al País Valencià i les Illes, els escenaris de feblesa institucional després del 24M poden radicalitzar la necessitat de canvis entre les classes populars".

Gnosis hel·lèniques: sobre Grècia, Europa i el futur de l'esquerra

Les eleccions gregues del passat 25 de gener han estat una font inesgotable d'inspiració per a tertulians, analistes, converses de l'hora de l'entrepà i, no cal dir-ho, per a l'alarmisme o l'establiment de paral·lelismes interessats per part de l'establishment polític i dels aspirants a formar-ne part. Aquest article pretén oferir uns mínims elements d'anàlisi política crítica de la situació generada a Grècia i la UE, des de l'òptica de l'Esquerra Independentista catalana.

1. El KKE i Syriza: límits, encerts i contradiccions

El **Partit Comunista (KKE)** és el més antic dels partits polítics existents a Grècia. Fundat i inspirat a partir de la revolució soviètica, adoptà el marxisme-leninisme com a font ideològica primordial. Dels seus gairebé 90 anys d'història, tan sols ha estat legalitzat els darrers 40. Ha estat, doncs, una organització de combat, que ha lluitat coratjosament tant contra el feixisme i l'ultranacionalisme grec com contra la invasió mussoliniana.

Malgrat una llarga història de repressió i clandestinitat, malgrat diverses

escissions, i contràriament a la imatge venuda pels mitjans occidentals, especialment a partir de la desaparició de l'URSS, el KKE no és ni ha estat mai una organització grupuscular o sectària; ans el contrari, és un partit amb una clara línia de masses, desplegada a través de la seva vinculació amb les lluites sindicals, les organitzacions juvenils, feministes, etc.

A diferència d'altres partits comunistes europeus, que sota l'excusa del centralisme democràtic han esdevingut estructures burocratitzades amb unes direccions que han imposat línies reformistes, el KKE ha combinat al llarg dels anys, i no sense dificultats, la

capacitat de fer anàlisis materialistes i dialèctiques, de defensar una estratègia revolucionària, de dinamitzar la lluita de classes i d'interactuar amb el moviment popular, amb què ha garantit la seva renovació.

Les aportacions del KKE a la base teòrica del socialisme són dignes de ser tingudes en compte. A tall d'exemple, les anàlisis i els posicionaments del KKE respecte a la Unió Europea, la construcció del socialisme, la feixistització i la guerra a Ucraïna, la situació a la Mediterrània Oriental (amb infinitat de conflictes nacionals i de classe creuats entre Grècia, Turquia, el poble kurd, el wahabisme,

Síria, l'imperialisme euro-ianqui i el sionisme, Palestina i el món àrab en general) són impecables des del punt de vista de la defensa dels interessos de la classe treballadora i d'una resolució

“Una de les limitacions del KKE ha estat la incapacitat de desplegar una línia tàctica que permetés acumular prou forces per a la ruptura”

democràtica dels diferents conflictes; i, com comentarem al final de l'article, apunten a l'única sortida possible de l'infern on les polítiques de la UE-OTAN ens estan abocant.

Però no tot són flors i violes. Hi ha dos factors (interrelacionats) que han limitat les potencialitats del KKE: les escissions (a dreta i esquerra) i la incapacitat, condicionada sovint per un entorn hostil, de desplegar una línia tàctica que permetés acumular prou forces per a la ruptura. D'altra banda, la seva política de relacions internacionals combina encerts, com ara l'impuls d'una internacional comunista, i errors com la seva relació amb organitzacions sectàries i grupusculars.

Potser el fet més dramàtic i significatiu en termes polítics es produí a partir del 1989. El KKE havia impulsat una gran coalició de l'esquerra (**Synaspismos**) amb voluntat i possibilitats de disputar a mitjà termini l'hegemonia al **PASOK** i la dreta xovinista. Però amb la caiguda de la Unió Soviètica i l'ofensiva ideològica que se'n derivà, diferents faccions reformistes sota les més diverses aparences impulsaren una operació de liquidació del KKE i pressionaren per forçar-ne la dissolució.

El KKE sortí derrotat de la batalla i es veié forçat a abandonar **Synaspismos**, que perdria tota la seva potencialitat rupturista i acabaria sent el reduït dels anomenats “eurocomunistes”. Durant els anys posteriors, el KKE sobreviurà en el treball de base, al carrer i a les organitzacions populars, desenvoluparà una coherent estratègia de resistència, però no podrà, en

una conjuntura hostil, articular una proposta política amb voluntat hegemònica. Arribada la crisi del 2008 i els anys posteriors, en què les contradiccions de classe assoleixen màxims històrics, serà un altre sector (titllat amb o sense raó pel KKE d'oportunista) qui aprofiti la conjuntura per articular una nova hegemonia.

A començament dels 2000, el sector eurocomunista que liderava el que quedava de **Synaspismos** liderà una nova proposta de confluència amb diferents petites organitzacions de l'esquerra que havien compartit espais de lluita en diversos moviments socials contra les guerres imperialistes i les polítiques neoliberals. Aquesta amalgama de grups eurocomunistes, trotsquistes, maoistes, socialdemòcrates radicals i ecologistes acabarà configurant l'anomenada **Coalició de l'Esquerra Radical (Syriza)**, que obtindria en

per a Syriza, que havia guanyat protagonisme gràcies al nodrit i diversos univers que li dóna suport, a les habilitats retòriques i comunicatives del seu líder, **Alexis Tsipras** i, no ho oblidem, al sabotatge informatiu al qual és sotmès sistemàticament el KKE, una situació que Syriza també havia patit fins als darrers anys.

Un mes més tard, hi hagué una segona volta i l'anomenat vot útil consagrà l'hegemonia electoral de Syriza, amb un 27% contra el 4,5% del KKE. La coalició s'havia presentat amb un programa radical de qüestionament de les polítiques ultraliberals europees, d'impagament del deute il·legítim i de sortida de la crisi a través de la transformació del sistema econòmic i social, al capdavant del vot d'esquerres.

A partir d'aquest moment i durant els tres anys següents, Syriza anirà guanyant l'hegemonia a Grècia a través de la presència de les seves bases en

les eleccions de 2004 un 3% dels vots, enfront del 6% del KKE. El 2007, **Syriza** n'aconseguia un 5%, mentre que el KKE n'assolia el 8%.

Amb l'arribada de la reestructuració capitalista i les polítiques de saqueig imposades per la UE, el BCE i l'FMI, i enmig de grans mobilitzacions populars de resistència i de la repressió policial i neonazi, la “primera volta” de les eleccions de 2012 se saldà amb un 8,50% de vots per al KKE i un 16,78%

moviments de protesta, combinada amb la gestió progressista d'alguns ajuntaments, la modulació del discurs d'Alexis Tsipras, l'augment de la presència mediàtica, i la captació d'antics quadres i militants del PASOK. Paral·lelament, bona part de l'esquerra europea, incloent-hi la més reformista, escleròtica i esquitxada de connivència amb el sistema (com ara **ICV** i **EUiA**) comença a prendre el “model Syriza” com a referent de la seva resurrecció.

I té els seus motius, no només oportunistes, sinó també ideològics, ja que Syriza anirà decantant el seu debat intern sobre l'euro, la UE i la Troica vers un discurs equiparable al del Partit de l'Esquerra Europea: no qüestionar pas els fonaments de l'edifici, sinó insistir en la necessitat de reformar-lo. Un destacat líder declarava a TV3: "No volem construir el socialisme, volem reformar el sistema i canviar les polítiques per donar resposta a les necessitats de la gent".

Podem dir, en resum, que Syriza ha tingut la virtut de fer palès el caràcter profundament antidemocràtic de les institucions de l'Europa del capital a ulls de milions de ciutadans i d'unificar amplis sectors sota un programa comú de mínims, que, en cas d'aplicar-se, suposaria el primer tomb real en les polítiques socials a Europa des de fa decennis, minvaria la impunitat de la corrupta oligarquia grega i qüestionaria les polítiques imperialistes i bel·licistes de la UE i l'OTAN.

Per contra, i com ja han començat a denunciar alguns dels sectors que hi són enquadrats, sembla que la resolució de les inevitables contradiccions internes tendeix a decantar-se en fa-

vor de l'oportunisme tecnocràtic i de la renúncia a bastir alternatives reals al capitalisme i la llei dels mercats.

2. Un govern nacionalista per a la resurrecció de la socialdemocràcia europea

Va ser qüestió de minuts que s'anunciés el govern de coalició entre **Syriza** i els **Grecs Independents** (ANEL), una organització de caràcter xovinista i conservadora oposada a les "vexacions" que la Troica imposa al poble hel·lè, i d'hores o dies per assistir a tota mena de desqualificacions o justificacions dels diferents sectors dels *Syriza fan boys* d'arreu d'Europa. El sector més *supporter* es va imposar amb facilitat...; i de motius no en falten.

D'una banda, la coalició amb GI respon a la necessitat de tancar files a nivell intern davant una previsible negociació/confrontació amb el poders fàctics europeus, que no estalvien esforços a desestabilitzar el nou govern grec. En un país amb una llarga dictadura, amb forts prejudicis anticomunistes i amb un gran poder de l'Església, GI pot ser la garantia que l'exèrcit grec (tradicionalment dretà i ultranacionalista) no tingui temptacions colpistes si les coses es torcen.

I d'altra banda, la socialdemocràcia europea es juga a Grècia la seva darrera oportunitat de ressorgiment. L'èxit del govern **Tsipras-Varoufakis** suposaria l'esperança de refer el pacte social que va permetre desenvolupar l'anomenat "Estat del Benestar", és a

"És curiós que l'esperança socialdemòcrata-eurocomunista s'hagi de bastir, de facto, sobre la base d'un govern nacionalista i la reivindicació de la sobirania dels pobles"

dir, el compromís de no qüestionar el sistema d'explotació a canvi de l'establiment de mecanismes pal·liatius de repartiment de la riquesa.

Per contra, el seu fracàs certificaria que en l'actual fase de desenvolupament del capitalisme, l'oligarquia europea (i nord-americana) no està disposada (o en condicions) a aturar el procés sagnant d'acumulació per desposseïció de la majoria, que juntament amb les guerres de saqueig, li permet momentàniament mantenir l'hegemonia davant nous pols econòmics emergents.

No deixa, doncs, de ser si més no curiós que l'esperança socialdemòcrata-eurocomunista s'hagi de bastir, *de facto*, sobre la base d'un govern nacionalista i la reivindicació de la sobirania dels pobles davant el capitalisme transnacional i les institucions que li donen cobertura.

3. Quo vadis, Europa? La UE, com Espanya, és irreformable!

Arribats a aquest punt, ens cal plantejar-nos si el programa de reformes de Syriza, basat en la necessària superació de la dictadura del deute i la Troica, serà realment aplicable sense renúncies substancials, i, en cas que no ho sigui, si tindrà almenys la virtut de posar al descobert el segrest de la voluntat popular per part de les oligarquies i de preparar el terreny per a transformacions d'arrel més profunda.

En aquest sentit, la primera constatació que cal tenir en compte és que les estructures político-administratives mai són neutres, sinó que han estat dissenyades i construïdes al servei d'uns interessos determinats. De la mateixa manera que l'independentisme català ha denunciat sempre el caràcter irreformable de l'Estat espanyol, dissenyat i bastit com una eina de dominació nacional i de classe sobre els pobles que el patim, cal ser ben conscients que l'anomenada "construcció europea", des de la CEE i el Mercat Comú fins a l'euro i la UE, ha respost de manera única i exclusiva als interessos de les oligarquies, especialment les franco-alemanyes, i ha tingut com a única finalitat el domini per part d'aquestes d'un ampli mercat i el blindatge del seu poder en una vital zona geoestratègica.

L'ensorrament del bloc soviètic, la progressiva caiguda de la taxa de guanys en l'economia productiva i el seu progressiu arraconament en favor de l'especulació i, finalment, la forta competència de nous pols econòmics mundials han dut l'actual versió del capitalisme europeu, en què el pillatge substitueix la concertació social i en què les polítiques neocolonials afecten també la riba nord de la Mediterrània i

condemnen els pobles del sud d'Europa a ser economies subsidiàries respecte al conglomerat capitalista centre-europeu.

D'altra banda, en l'aspecte més polític, la deriva ultradretana de la UE ha passat de ser preocupant a esdevenir una amenaça real fins i tot per a les mínimes formes democràtiques. Arreu del continent el racisme, l'ultranacionalisme i la xenofòbia estan sent atiatats com a eina d'alienació de masses per tal de reconduir/canalitzar el descontentament i les frustracions generades per les polítiques ultraliberals i evitar l'aparició d'alternatives emancipadores. A més dels FN, UKIP, Lega Norte i companyia,

imperialista, bel·licista i de pillatge del bloc OTAN-UE té el seu focus posat a Ucraïna.

Una de les possibilitats és que la partida d'escacs acabi en unes taules aparents, fonamentades en transfor-

"Els processos de desposseïció i pèrdua de drets no poden ser revertits sense un qüestionament d'arrel de l'anomenada construcció europea"

macions retòriques i/o superficials (desaparició formal de la Troica i substitució per organismes d'arrel si-

Grècia té motius especials de preocupació després de veure com els ultres d'Svoboda i l'organització neonazi i paramilitar Pravdi Sektor, germana d'Alba Daurada, eren utilitzades per a perpetrar un cop d'estat a Ucraïna i reprimir i assassinar sindicalistes i militants d'esquerres.

Així doncs, les coses pinten crues per a les esperances de Syriza, que, no obstant això, té dues cartes al seu favor en la seva estratègia negociadora: l'efecte arrossegament sobre la banca alemanya i sobretot francesa que provocaria la fallida de la banca grega i la seva històrica bona relació amb Rússia, just en un moment en què la política

milar, relaxació de les condicions del deute i un respir en la mal anomenada austeritat...) que permetin a Syriza salvar la cara corregint algunes de les agressions a les condicions de vida de les classes populars gregues, de manera que es generi una nova quimera socialdemòcrata que no qüestionï l'Europa del capital.

Les altres dues són o bé la liquidació de l'etapa Syriza recorrent a tàctiques colpistes de desestabilització política i sabotatge econòmic (com les practicades a Xile o Venezuela), o bé que, un cop constatada la inviabilitat de l'opció reformista i davant la impossibilitat d'un canvi real de les polítiques de la UE,

s'aconsegueixi una treballada i dura reorientació de l'estratègia de l'esquerra grega i l'esquerra transformadora europea vers postulats rupturistes.

4. De falsos paral·lelismes i perilloses semblances

Una de les simplificacions més habituals de les darreres setmanes ha estat el suposat paral·lelisme entre Syriza i Podemos. Res més lluny de la realitat. Tot i que part de la tirada de Syriza s'articuli també al voltant de dues figures mediàtiques (Tsipras i Varoufakis), la realitat és que, com hem comentat, Syriza neix com una unió de realitats preexistents, bregades en anys de lluita comuna al carrer, amb un programa desacomplexadament d'esquerres que ha estat parcialment experimentat en alguns ajuntaments i amb unes mínimes bases ideològiques.

Per dir-ho clarament: Syriza és construïda de baix cap a dalt, a partir del debat i la confluència de persones i col·lectius bregats en la unitat de la lluita..., exactament el contrari que Podemos, un projecte dissenyat en despatxos universitaris i que ha comptat amb el suport d'alguns mitjans de comunicació espanyols, sense un programa explícit, sense un treball previ significatiu en les lluites i moviments populars i sense base ideològica, més enllà d'alguns mantres regeneracionistes i de certs plantejaments post-moderns.

Potser sí que Syriza acaba sent un substitutiu de la socialdemocràcia europea. Com ja hem dit, la realitat és dialèctica i tot està per veure, però en cap cas es pot comparar amb un projecte polític que té com a objectiu principal una simple substitució dels gestors del sistema (canviar de casta). La segona i més sagnant és la comparació entre el KKE, un partit comunis-

ta, honest, arrelat, mobilitzador i de combat (amb els encerts i limitacions que ja hem comentat), i el PCE i el seu cosmos (IU, EUPV, ICV, EUiA...), un dels màxims exponents a nivell mundial del que suposa, en nom de l'esquerra, mantenir estructures de partit estalinistes mentre s'aposta pel pitjor dels reformismes, basat en el desclassejament i la desmobilització popular i en l'assumpció vergonyant del paper de cossa i de còmplice de les polítiques dretanes i corruptes del PSOE.

Gràficament: mentre en els xocs amb la policia d'Atenes els militants del KKE duïen pancartes i patien la repressió, a Barcelona els senyorets d'ICV i EUiA co-protagonitzaven amb el govern corrupte del PSC la repressió evidenciada a Ciutat Morta.

Un altre fals paral·lelisme ha vingut, reblant el cinisme, del món convergent, que ha arribat a posar el govern grec com a exemple d'unitat nacionalista que faria bona la consigna barretinaire de "tots amb el President i la llista única".

Tan sols un "petit" detall: el govern grec és nacionalista, cert, però aquesta aposta és una necessitat tàctica per fer valer els interessos populars, plantar cara a la Troica i desenvolupar polítiques d'igualació social. És a dir, exactament el contrari del que pretenen els *Mas Boys*: que renunciem a qualsevol contingut transformador i acceptem les polítiques de desposseïment popular amb l'excusa de bastir un pseudoestat al servei de l'oligarquia i submís a la dictadura del l'Europa del capital.

En canvi, hi ha un parell de perilloses semblances, més sibil·lines:

-En primer lloc, l'interès de **Podemos** a "desear mucha suerte a **Ciudadanos**", just després de la formació del govern

grec. És a dir, l'interès d'una part dels poders econòmics espanyols (probablement amb el vist-i-plau d'unes institucions europees fartes de la corrupció sistèmica de l'Estat) a completar una operació de substitució de casta. Es tractaria simplement de suplir estructures corruptes i desgastades com el **PSOE** i el **PP** per unes de nou encuny (Podemos i Ciudadanos), que, amb un discurs nacionalista (espanyol) i regeneracionista, garanteixin la continuïtat del sistema i evitin la ruptura.

-En segon lloc, canviar el llenguatge per no canviar la realitat. Això que a Grècia és una de les hipòtesis sobre el futur del govern de Syriza, a l'Estat espanyol és una evidència en el cas de Podemos: dissenyar un nou llenguatge (on *casta* és el terme clau) que se centra en el maquillatge de la supraestructura (les "noves formes" de fer les mateixes polítiques), mentre es deixen de banda les arrels del sistema de dominació (l'explotació, l'espòli, la desposseïció).

5. Per una alternativa euromediterrània a l'Europa del capital

Més enllà de moviments tàctics, tempos, negociacions i correlacions de forces, és del tot necessari definir quina és l'aposta estratègica de l'esquerra europea. Com ja hem comentat, no té sentit fixar-se com a objectiu estratègic la reforma d'unes institucions que han estat dissenyades per perpetuar i intensificar la dominació de les oligarquies, sense qüestionar el sistema, amb l'esperança de poder aplicar mesures pal·liatives d'unes desigualtats que li són inherents i se'ns presenten com a inevitables.

Ni els processos d'acumulació per desposseïció de la majoria, ni els retrocessos en drets i llibertats, ni les guerres i

les agressions imperialistes poden ser aturats i revertits sense un qüestionament d'arrel del que ha estat l'anomenada "construcció europea", i la definició d'una veritable alternativa econòmica, política i social basada en la cooperació, la igualtat, la sobirania i la radicalitat democràtica.

Aquest és un debat urgent que requereix del concurs d'amplis sectors en lluita per la transformació social arreu d'Europa i la Mediterrània i que, des del punt de vista de l'esquerra independentista catalana, pensem que hauria d'incorporar alguns elements:

- Un canvi del paradigma econòmic allunyat del monetarisme i l'especulació i que posi l'activitat econòmica al servei dels interessos i necessitats de la majoria, tot establint mecanismes de control popular de l'economia (començant per la nacionalització dels sectors estratègics), desplegant els serveis públics i promovent economies d'escala i de proximitat que tinguin en compte la finitud de recursos i el paradigma ecològic.

- La radicalitat democràtica entesa com l'empoderament de les classes populars davant la dictadura del capital i les seves institucions. Un empoderament que tan sols serà possible establint mecanismes efectius de control polític i fiscalització per part del poble organitzat sobre l'activitat dels governs, les empreses i les administracions.

- El reconeixement i l'exercici real del dret a l'autodeterminació dels pobles, entès no només com el dret de dotar-se de les estructures estatals i jurídic-administratives que democràticament decideixin, sinó també de fer valer la preeminència del poder polític democràtic i representatiu sobre els interessos privats del capital transnacional.

- El desenvolupament d'un nou model de relacions internacionals en l'arc euromediterrani fonamentat no pas en el pillatge, la subordinació o el neocolonialisme, sinó en la cooperació econòmica i en el respecte a les sobirania i a la dignitat dels pobles i les persones. Aquest model haurà de generar el desplegament d'un nou espai polític i social que garanteixi els drets i llibertats a tota la ciutadania.

El compromís de les organitzacions revolucionàries i moviments populars de tota la riba mediterrània per treballar plegats en el desenvolupament d'aquest projecte, a partir del suport mutu tant en la resistència contra les polítiques de la UE, l'imperialisme, els moviments feixistes i el wahabisme, com en el desenvolupament, allà on les condicions ho facin possible, d'alternatives econòmiques i polítiques que apuntin vers aquests objectius estratègics.

"L' 'independentisme és, doncs, l'expressió política de la lluita de classes en un moment determinat de la nostra història nacional (la fase de lluita per la independència). la lluita independentista situa a una banda els ocupants (aparell de l'estat) i els seus aliats (burguesia, en general), i a l'altra, les classes populars"

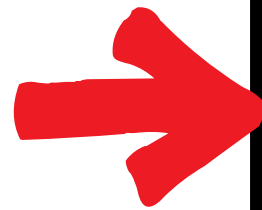
(MDT. Per una política Independentista de Combat. 1987).

En l'independentisme català, les bases teòriques de la política d'**Unitat Popular** les va posar l'MDT a partir de la ponència **Per una Política Independentista de Combat**, que feia un esforç per tal d'entendre el sentit últim de la lluita independentista. I aquest no era sinó el que reflecteix la cita. L'independentisme era, i és, una expressió de la lluita de classes. No és el resultat d'una simple confrontació entre pobles diferents o entre ètnies, sinó que és una lluita contra unes formes de dominació, és a dir, contra una opressió que pren un aspecte ideològic important de tipus lingüístic i cultural però que es manté, en el fons, per una dominació econòmica, política i militar, en aquest cas l'Estat capitalista espanyol. Rebuig que es fa en clau política materialista, mirant d'articular un subjecte alternatiu: el poble treballador català.

Tot i que el moviment independentista actual té una composició ideològica complexa, la seva extracció social és majoritàriament popular (classe treballadora i petita burgesia). I el seu posicionament polític és oposat a l'oligarquia dominant de l'Estat espanyol. Aquesta és la dinàmica de classes que explica el moment actual, una dinàmica fonamental que l'independentisme dels anys 80 ja posava de manifest.

Treball sexual: reconèixer drets

Eva Benet
feminista

pr
tit
ci

En aquesta núm
sobre prostitució
que genera posi
diversos al sí de

Hi ha quatre visions sobre la prostitució i és millor definir-les bé des del principi. La primera és la prohibicionista: el model és Estats Units, ja que en la majoria d'estats d'aquest país el comerç sexual està prohibit i és perseguit. La segona és la reglamentació: es regula sobre la prostitució sense comptar amb les persones treballadores sexuals (que s'expulsa d'espais públics o, al contrari, s'obliga a romandre en espais sense el seu consentiment, els imposen multes, etc.). El tercer model és l'abolicionista: entén que la prostitució és una forma extrema de violència de gènere i, per tant, les prostitutes (no em consta la posició abolicionista respecte als homes que es dediquen a la prostitució heterosexual) són sempre víctimes i els clients són sempre abusadors. El quart, que és el que jo defenso ací, és el model pro-drets: que entén que la prostitució s'analitza interessadament sota un prisma únic, barrejant realitats diferents. En la visió pro-drets reivindicuem:

1. Reconeixement dels drets laborals de les persones que exerceixen la prostitució per decisió pròpia.
2. Protecció, assistència i reparació per a les víctimes de tracta. Per a totes les víctimes (prostitució, matrimonis forçats, tallers de costura, treball domèstic, treball agrícola, construcció, etc.).
3. Polítiques d'ocupació i formació per a aquelles persones que es dediquen a la prostitució i ho volen deixar. No es pot obviar l'estigma que pateixen les dones que es dediquen a la prostitució (l'estigma no és el mateix per als homes). Veuen vulnerats drets bàsics (dret a la intimitat, a la llibertat d'expressió, a la lliure circulació, etc.) i estan sotmeses a l'arbitrarietat, per exemple, de les ordenances municipals, sense cap cobertura laboral, sense cap dret de ciutadania.

Des de la posició pro-drets defensem que les relacions sexuals, igual que altres relacions en la vida, han d'estar guiades pel respecte, la llibertat i la capacitat de decisió. Si són comercials o no importa a qui

hi participa voluntàriament i a la lluita pels drets i l'empoderament de les persones treballadores. I no es pot parlar sobre treball sexual sense les persones treballadores sexuals. Bé, es pot, s'està fent, però en fer-ho s'està privant de veu les persones que són protagonistes d'una realitat que existeix, encara que no es vulga veure.

Per què és tan incòmode entendre que hi ha dones que, entre netejar cases, cuidar persones dependents o el treball sexual, trien el treball sexual perquè és la seua millor opció? Per què es barregen conceptes tan diferents com "tracta" i "tràfic" per ocultar que hi ha persones que exerceixen el treball sexual per elecció pròpia? I escric "treball" sexual perquè elles i ells ho viuen així, com una feina amb la qual es guanyen la vida.

Tracta i tràfic: la tracta implica el segrest, la violència (o amenaça de violència) o l'engany per obligar una persona a prostituir-se. La tracta és esclavitud. El tràfic, però, implica, en una legislació que no considera que migrar és un dret, entrar a un país utilitzant mètodes alternatius. Si les fronteres es tanquen davant d'una persona pobra, aquesta persona recorrerà a diferents vies per entrar-hi

Amb la barreja intencionada de "tracta" i "tràfic" es vol fer creure que totes les persones que es dediquen al treball sexual ho fan sota condicions de coacció. No hi ha cap estudi rigorós sobre treball sexual a l'Estat espanyol. Sí, hi ha persones que estan sent coaccionades i prostituïdes. És una tragèdia sobre la qual no s'està actuant de manera eficaç, perquè equiparar sempre prostitució i coacció oculta les persones esclavitzades. Tot i admetent que no hi ha estudis fiables, en les conclusions de la Comissió Mixta dels Drets de la Dona del Congrés dels Diputats espanyol (2007), s'afirma que no té sentit diferenciar entre prostitució coaccionada i lliure.

Això és molt pervers. En primer lloc, perquè deixa totalment desemparament les persones víctimes de tracta; i segon lloc, perquè nega la veu de les persones que,

lliure i voluntàriament, trien el treball sexual com la seua opció. I a aquestes persones les hem d'escoltar. En paraules de Margarita Carreras ("La hipocresia del desig" <https://vimeo.com/9319935>): "Jo no necessite que em salven, el que necessite són solucions reals a problemes reals".

Per acabar recomane que llegiu la intervenció de Montse Neira, treballadora sexual, a la taula rodona "Nosaltres, les males dones. Debats feministes sobre la prostitució" de les Jornades Feministes Estatals (Granada, 2009) <http://www.feministas.org/IMG/pdf/Mesa_redonda_Hetaira.pdf, pp. 20-24>. Qualsevol que conega la Montse Neira sap que és una dona empoderada i que, per elecció pròpia, és treballadora sexual. No cal rescatar-la, no necessita reinserció (signifique això el que signifique), només cal escoltar-la. Perquè els drets de les treballadores i dels treballadors sexuals són drets humans.

Per una política feminista d'abolició de la prostitució

Glòria Casas Vila

de la Plataforma Catalana pel Dret a No Ser Prostituídes

La prostitució és una institució social que està envoltada per un munt de mites. La prostitució, com la violació, no són respostes a un “desig masculí irreprimible”: són la punta de l'iceberg del menyspreu i la hostilitat dels homes cap a les dones en el sistema patriarcal. La sexualitat de la prostitució és l'erotització de la dominació.

Els homes van de putes per a reforçar la seva identitat masculista, per a marcar els seus privilegis masculins. Si la prostitució fos “empoderadora” per a les dones, els homes hi estarien en contra.

L'abolicionisme és el projecte de societat sense prostitució, però no és de cap manera un projecte contra les prostitutes, ben al contrari. L'abolicionisme diu «contra la prostitució però amb les prostitutes», de

“Dir que les dones tenen el dret de vendre's és amagar que els homes tenen el dret de comprar-les”
Françoise Héritier (antropòloga francesa)

la mateixa manera que l'esquerra radical (marxista) diu «contra el capitalisme però amb la classe treballadora». Les abolicionistes no volem «abolir les prostitutes»: les abolicionistes volem abolir el privilegi que significa imposar una relació sexual a través dels diners. El problema és que sovint l'abolicionisme es confon amb el prohibicionisme (les ordenances incíviques de Barcelona són mesures prohibicionistes), que criminalitzen les persones prostituïdes (com als EUA, la Xina, la majoria de països àrabs).

Per al feminisme abolicionista la prostitució és el resultat del patriarcat, sistema on les dones són possessions dels homes, del capitalisme i del racisme. La majoria de persones que l'exerceixen són dones, immigrades, sense recursos econòmics. Si tinguessin alternatives, la gran majoria voldrien deixar-la, i cap d'elles vol això per les seves filles o fills.

Des del nostre punt de vista, quan es parla de legalització, no es parla de legalitzar la prostitució, que no és il·legal en els països abolicionistes (com Suècia o França) sinó de legalitzar el proxenetisme. Lluny del mite de la prostituta per compte propi o organitzada en cooperatives, la major part de la prostitució està controlada per proxenetes i per xarxes mafioses. A l'Estat espanyol, els proxenetes tenen una associació (Anela) molt connectada amb l'extrema dreta (com demostrà el periodista Joan Cantarero).

Els models reglamentaristes (Holanda, Alemanya) han estat un fracàs estrepitos, reconegut pels seus governs. Malgrat la intenció d'oferir “drets socials i laborals”, la majoria de dones prostituïdes no s'han acollit a aquests drets, no s'han registrat perquè 1) no tenen intenció de “fer carrera” en la professió; 2) la majoria són dones migrades en situació administrativa irregular.

Nosaltres defensem el “model nòrdic”: a Suècia es va plantejar una alternativa política real als països que a principis dels anys 2000 van començar a reglamentar la prostitució (Alemanya, Holanda, alguns estats d'Austràlia).

La Llei integral sueca Kvinnofrid per la pau de les dones (1999), gestada durant més de 20 anys de recerques, i finalment reproduïda en altres països, de manera més o menys similar (Noruega, Islàndia, França, Canadà i Irlanda del Nord), seria el millor model per a uns Països Catalans lliures. Aquestes lleis ses basen a posar al centre del debat en els homes, i no en les dones: la prostitució és una creació masculina. Així, han descriminalitzat l'exercici de la prostitució (paradoxalment, a diferència dels països reglamentaristes, com Alemanya, les prostitutes poden exercir on vulguin i la policia mai les perseguirà), han ofert àmplies mesures socials per a donar alternatives laborals a les dones prostituïdes que ho desitgin, a més de mesures de suport psicològic.

Sabem que la prostitució és una violència masculista i no pas un “treball com un altre”: la mortalitat de les dones en la prostitució és 40 vegades més elevada que en qual-

sevol altre “ofici”; les dones prostituïdes tenen 18 vegades més de probabilitats de ser assassinades; més del 71% de les dones en prostitució pateixen abusos físics; 63% han estat violades; el 68% pateixen el síndrome d'estrès post-traumàtic, etc. segons l'estudi transnacional més important sobre el tema.

La prostitució i la tracta són les dues cares de la mateixa moneda, tot i els esforços de certs sectors per a desvincular-les. Com diu Kajsa Ekis Ekman, “la tracta és una conseqüència de la prostitució, i això és molt obvi. Hi ha molt poques indústries – especialment avui, amb tant d'atur i tanta migració– que hagin de sortir a segrestar persones. La majoria de les indústries tenen gent esperant a trobar feina i no han de gastar diners per a anar a Ucraïna o Romania a segrestar gent. Aquest fet ens mostra de quin tipus de feina es tracta: molta la gent no la vol fer, malgrat l'atur que hi ha”. No es pot tenir una indústria de la prostitució tan gran com a l'Estat espanyol o a Alemanya només amb prostitutes voluntàries.

Al nostre país hi ha una veu que encara no és visible: la de les supervivents de la prostitució. Si les escoltèssim, molts dels mites que asseyalen caurien pel seu propi pes. Arreu del món moltes d'elles han alçat la veu per a denunciar l'experiència devastadora de la prostitució en les seves vides: són Rosen Hircher a França, Rachel Moran a Irlanda, Nelly Arcan al Quebec, Evelina Giobbe als EUA, que fundà Whisper (Women Hurt in Systems of Prostitution Engaged in Revolt), Rebecca Mott a Anglaterra, Trisha Baprie al Canadà, fundadora de EVE (Formerly Exploited Voices Now Educating), els grups Survivors Connect Network o PRIS, Prostitutes' Revenge In Society, i un llarg etcètera.

Partint d'aquests testimonis, nosaltres diem sí al plaer i al desig compartit, perquè la prostitució és exactament el contrari de l'alliberament sexual. Nosaltres diem ben fort, com les companyes canadenques: “Volem més per a les dones prostituïdes i volem més que la prostitució per a les dones”.

Ivan Flores Casamper

Sempre amb l'Ovidi

Per saber de l'**Ovidi Montllor**, hi ha, des del 2002, *L'Ovidi*, la biografia elaborada per **Núria Cadenes** que va publicar 314, ben recomanable. En aquest recorregut per la vida d'Ovidi, es recorda el que deia i des d'on ho deia. "Sóc alcoià", cantava Montllor. "I canto en català perquè a Alcoi aquesta és la llengua dels obrers", proclamava aquest fill d'un teixidor a qui el pare sovint li deia: "Primer aprèn i després imposa els teus drets, que tindràs més força". Amb aquesta cançó Ovidi desfeia la tesi doctoral de **Jordi Solé-Tura**, un dels pares de la Constitució espanyola, que associava la llengua i la cultura catalana a la burgesia... Era com dir, cantant, no sé a Barcelona, però a Alcoi i a tot el País Valencià, el català és la llengua dels

obriers, dels llauradors i de les classes subalternes, excloses i marginades. De fet, durant la dictadura i encara, malgrat l'obra de **Joan Fuster**, **Estellés**, **Sanchis Guarner**, **Montserrat Roig**, **Mercè Rodoreda**, **Carmelina Sánchez-Cutillas**, **Enric Valor**... hi ha gent de dretes que quan sent el valencià reproduceix els tòpics sobre el català llengua de gent de poble, de pagesos, de gent pobra que no sap parlar la llengua de la metròpoli, perquè no ha anat a un col·legi privat de l'església perquè l'ensenyen a combregar amb el nacionalcatolicisme de l'Estat i la llengua suprema de la burgesia espanyola.

Obrer de la paraula format en tota mena d'oficis i enganxat a la lectura des de ben petit, va devorar poemes

de **Salvat-Papasseit**, poeta del poble com ell (després també de **Josep Maria de Sagarra**, d'Estellés, de **Pere Quart**, d'Espriu, de **Carner**, de **Carles Riba**, de Joan Brossa i **Joan Vergés**). Home de poble que un dia va anar a Barcelona per guanyar-se la vida i alhora fer d'actor, cantava sobre fàbriques, llauradors, garrotades i derrotes perquè les coneixia de primera mà. Havia vist els seus pares donar-los de menjar als fills i ells quedar-se sense sopar. Tenia l'orgull de classe dels obrers d'Alcoi, tot i que **Engels** i **Marx** digueren que a Alcoi els anarquistes no sabien fer revolucions. Era un home directe, potser perquè venia d'una vida dura. I això es notava en les seues cançons, que transmetien un sentiment de lluita, de força, de veritat, recorda **Marina Rossell**.

Arxiu Hanna Montllor

Feliu Ventura ha fet una crida per celebrar Ovidi sense esperar res de les institucions. El dissabte 7 de març, al Casino de Vic es va celebrar l'espectacle "Ovidi. Un temps. Una estima. Una idea". Hi participaren Borja Penalba, David Caño i David Fernández, amb la col·laboració de l'actor Albert Vidal. Feliu Ventura assenyala que les cançons d'Ovidi són útils per radiografiar aquella època [del 1968 al

"Cantava sobre fàbriques, llauradors, garrotades i derrotes perquè les coneixia de primera mà"

1980, un procés constituent cap a una nova realitat, i això és el que està passant ara], i al mateix temps serveixen

per advertir sobre possibles paranys i enganys. Alerten des de la poesia, perquè aquest procés constituent cap a una realitat nova que s'està construint no acabe com l'altre. Toti Soler, company durant tants anys del cantautor d'Alcoi, recorda que "el que deia l'Ovidi fa quaranta anys és vàlid per ara, i ho serà d'aquí quaranta anys si les coses no canvien". David Fernández completa el quadre dient que "les va veure venir de lluny i ho va clavar lampedusianament a «Encara nois, encara» -una cançó del disc *De manars i garrotades* (1977)-: «No rigues massa de pressa, que se't pot glaçar el riure. / Atenció a la jugada, que ens pot ploure altra vegada»".

Ovidi naix a Alcoi el 4 de febrer de 1942 i mor a Barcelona el 10 de març de 1995; el 1961, després d'un primer viatge a Barcelona, on aprèn l'ofici de perruquer, comença a fer teatre amateur a "La Cassola" d'Alcoi. Debuta interpretant un paper en un obra de Pirandello. El 1965 s'instal·la a Barcelona amb Adela Abad i la filla dels dos, Helena. Coneix Àngel Carmona i els germans Luchetti, i comença a col·laborar amb companyies de teatre independent. El 1968 debuta com a cantant al Festival de la Cançó Universitària, tot i que no era universitari. Publica un EP, actua amb Guillem d'Efak i amb Raimon i Pi de la Serra, al Palau de la Música. El 1972 publica el primer àlbum, *Un entre tants...* amb producció de Pi de la Serra, que inclou cançons com "Perquè vull", "Desesperat", "Sí, senyor". La contraportada és un dibuix del Perich. El 1973, l'activitat musical de Montllor entra en l'etapa més prolífica. Apareix el disc *Crònica d'un temps*, i en els set anys següents publicarà set àlbums més, incloent-hi *Ovidi diu "Coral romput"* (1979).

El 1974, de l'aliança amb Toti Soler ix el disc *A Alcoi*, que significa un canvi de rumb en la carrera dels dos. És l'àlbum d'"Homenatge a Teresa" i d'"Els amants", l'adaptació d'Estel·lès. El 1975 debuta al cinema amb un paper a la comèdia *Fúria espanyola* de Francesc Betriu, i protagonitza *Furtivos* de José Luis Borau. El 1976, actua a les Sis Hores de cançó de Canet, la primera edició amb Franco mort. Actua als films *La ciutat cremada* (Antoni Ribas) i *La siesta* (Jordi Grau). El 1979, enregistra *Coral romput*, actua en *La verdad sobre el caso Savolta* (Antonio Drove) i *El Nido* de Jaime Armiñan, entre d'altres, i naix la seua filla Jana, que en una entrevista recent explicava que el seu pare "sempre va tenir molt d'interès a transmetre el seu posicionament, els seus valors [anticonsumistes, anticapitalistes], però no de manera dogmàtica o retòrica, sinó amb un dia a dia molt conseqüent". També deia Jana: "En les postals que m'enviava el meu pare, la frase final sempre era 'estudia molt'".

El 1980 publica el *4.02.42*, el seu últim disc. Després de vuit anys frenètics musicalment parlant, la indústria discogràfica el bandejarà. Ningú no voldrà editar-li cap disc en els quinze anys següents. Ovidi era del PSUC, però sembla que s'han trobat unes cartes entre el seu partit "comunista" i CiU, en què ambdós es conjuren perquè no el contractaren. Tant la Generalitat de Catalunya, a mans de CiU, com la valenciana, a mans del PSOE, decideixen prescindir de les seues actuacions com a cantant. I això ho fan per l'esperit crític i mordaç de la seua crònica del trànsit del franquisme a la democràcia, ple d'enganys, de miratges i de paranys.

Gemma Roset

Com explica David Fernández, "ell no encaixa de cap manera en el relat ficcionat d'una Transició mitificada. L'Ovidi despulla, descodifica, allibera i et planta el mirall de la realitat als nassos. Per això el van bandejar." Feliu Ventura postil·la que era massa incòmode: "La màquina sempre salva quatre figures amb l'excusa que no hi ha mercat per a tothom [...]. Una acció sofisticada de forces polítiques que van conquerir un estatus institucional a les eleccions municipals de 1979, i que va transformar una hegemonia cultural impulsada des de baix en una hegemonia creada des de les institucions i les empreses". L'Ovidi era una mala peça en aquell teler, una fera massa ferotge, que cantava "La cançó de les balances", com un conte del poble rebel·lat contra tots els monarques. Sense edulcorants ni sordines.

Ximo Galarza

Al País Valencià, la seua petjada és inesborrable, en cantautors com **Miquel Gil**, Feliu Ventura i **Pau Alabajos**, i també en grups com **Obrint Pas**, **La Gossa Sorda**, **Orxata**, **Arthur Caravan** i Senior i el **Cor Brutal**, models estètics que porten la rebel·lia a la pell.

El PP del País Valencià s'ha negat a fer-li cap reconeixement, amb l'excusa que Ovidi va rebre l'Alta Distinció de la Generalitat Valenciana el 1994, quan van adonar-se que l'Ovidi s'acabava, perquè tenia càncer a l'esòfag, i els de PP encara diuen que darrere de la petició d'homenatjar a Ovidi hi ha "**la idea dels Països Catalans**". I per això volen soterrar-lo en el silenci i l'oblit. Però no podran: el 24 de gener d'enguany Toti Soler va inaugurar el Festival BarnaSants a Terrassa amb el recital "L'Ovidi, poema sense acabar", amb **Gemma Humet** i **Joan Massotkleiner**. El 20 de febrer, **Miquel Gil**, **Pep Gimeno Botifarra**, **Jordi Fàbregas**, **Arturo Gaya** i **Toni Torregrossa** van homenatjar-lo al festival Tradicionàrius. El 10 de març, coincidint amb el 20è aniversari de la seua mort, Sembra Llibres publicà *Ovidi Montllor. Un obrer de la paraula* de **Jordi Tormo** i amb pròleg de Feliu Ventura. I posteriorment, del 9 al 14 d'abril, Alcoi acollirà la cloenda del Festival BarnaSants. Hi haurà activitats, com ara el concert "Ovidi simfònic" i l'espectacle "El(s) poeta de l'Ovidi". I a l'Espai País Valencià de Barcelona, la setmana del 10 al 18 d'abril es dedica també al cantant alcoià.

No podran soterrar l'Ovidi perquè en les seues cançons i poemes batega la crítica contra el capitalisme ferotge, contra el consumisme, contra les aliances de l'establishment polític de la "Transició", entre els franquistes i les "esquerres". A la cançó "Una de por", 1977, la desemmascara: "Una donzella: la Democràcia. Què serà d'ella?". Una conxorxa per a deixar les coses com estaven. Els crítics, com ell, molestaven, emprnyaven i havien de ser silenciats, com fos. Adés i ara.

El dissabte 7 de març el diari de Barcelona *Ara* titulava amb la foto d'Ovidi a la primera plana "20 anys d'absència. Sem-

pre Ovidi", dedicat a un dels artistes valencians que més han influït en la cultura catalana contemporània. Sentia una joia immensa per aquest reconeixement després de 20 anys de vacances; alhora sentia una recança infinita, pensant que al País Valencià, cap diari de València, Castelló o d'Alacant, tan provincians, posarà l'Ovidi a la portada i el recordarà com es mereix. Perquè els qui dirigeixen els diaris, amb subvencions, des de la Generalitat Valenciana, diuen que reivindicar Ovidi és reclamar els Països Catalans... I tindran tota la raó. Ovidi és una peça clau entre Alcoi- Alacant-València, Catalunya, Catalunya nord i les Illes.

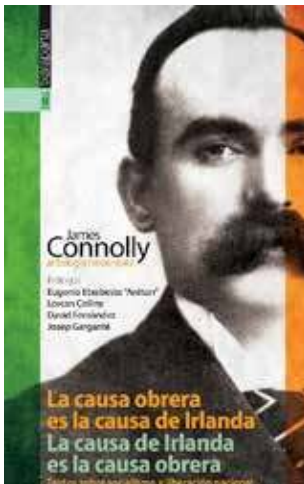

La darrera vegada que el vaig veure cantar fou a la Universitat Catalana d'Estiu, dalt l'escenari de la plaça de Prada de Conflent. Ovidi, evidentment, és Països Catalans, combatius, de classe obrera i camperola, d'esquerres, de radicalitat democràtica... Uns Països Catalans íntegres, sencers, complets, sense cap mutilació ni castració provinciana i/o espanyolista. La revista *El Temps* del 3 de març també li dedica la portada "L'Alcoi d'Ovidi" i el periodista **Xavier Aliaga** escriu un magnífic reportatge titulat "Viatge a les arrels alcoianes d'Ovidi". Una crònica per entendre millor l'Ovidi com a producte alcoià, comunista, anarquista, un proletariat lluitador, un sentiment nacional i un pes de la cultura molt superior als d'unes altres ciutats semblants del País Valencià. En unes de les cançons més emblemàtiques i autèntiques, com totes, "La samarreta", explica les seues senyes d'identitat. Diu que està feta d'una "cortina vella" i que és "vermella". A "La cançó del cansat" Ovidi, fart de tantes coses i dictats, crida sense embuts: "Tinc senyera on blau no hi ha/ Dic ben alt que parle català/ i ho faig a la manera de València". Perquè vull.

Sal·lus Herrero,
professor de filosofia i ètica

Méldromer Col·lecció Audiovisual

James Connolly: La causa obrera es la causa de Irlanda, la causa de Irlanda es la causa obrera, Txalaparta, Tafalla, 2014, 377 pàgs.

IRLANDA LA ROJA

L'independentisme irlandès de la primera meitat del segle vintè va definir, des d'una anàlisi anticolonialista, el procés d'alliberament nacional i de classe. La fita fou l'aixecament patriota de Pasqua de 1916 –magistralment evocat a Insurrecció, encara per traduir, del novel·lista Liam O'Flaherty (1896-1984)– que, malgrat que fou reprimit militarment per les tropes britàniques, esdevingué referent polític per a d'altres moviments emancipadors com el que s'anava definint al nostre de país. De fet, l'etapa transcorreguda entre 1916 i 1921 –mort en vaga de fam l'octubre de 1920 el batlle nacionalista de la ciutat de Cork Terence Macswiney (1879-1920)– fou seguida per teòrics com Rovira i Virgili i comptà amb una vasta campanya de solidaritat.

Però si hem de tenir esment d'un activista i teòric de l'emancipació gaèlica, aquest fou el socialista James Connolly (1868-1916) –del qual La Magrana publica Nacionalisme i socialisme (1979). A través de la fundació del Partit Socialista Republicà Irlandès (1896) i el seu articulisme a tribunes d'Irlanda i de Nord-Amèrica definí una sòlida relació entre fet nacional i lluita de classes, la qual havia de caracteritzar el rumb de l'estratègia alliberadora. Ara –amatent al moment polític vigent que pot marcar un altre embat alliberador de nacions– l'editorial basca de Tafalla, Txalaparta– ha publicat intel·ligentment una selecció de cinquanta-nou articles escrits entre 1896 i 1916.

Es tracta de reflexions sobre les aliances dels partidaris de l'autonomia de John Redmond (1856-1918) amb la burgesia, extraordinaris al·legats antibel·licistes davant l'esclat de la primera guerra mundial, la denúncia de la política imperialista hindú i russa, la vinculació entre qüestió agrària i un projecte nacional revolucionari –llegiu el treball “El patriotisme i la classe obrera” (1897)–. Aquests aspectes mostren que un conflicte polític –l'irlandès– no pot ser reduït a factors d'identitat religiosa (protestants contra catòlics), per bé que aquesta identificació ocultava dominàncies econòmiques i polítiques. La crida per la República Irlandesa i l'aixecament del 24 d'abril de 1916 de l'Exèrcit Ciutadà Irlandès a Dublin sintetitzà una trajectòria i explicità el caràcter insurreccional i revolucionari independentista. Paga la pena de llegir-lo entre ratlles i extreure la conclusió que, a hores d'ara, sense mobilització ni lluita no “arriba” cap plebiscit sobre la independència.

Connolly –analitzat pel líder revolucionari basc Eugenio Etxebeste, introduït pel sindicalista Josep Garganté, actualitzat políticament per David Fernández i biografat per Lorcan Collins– retretreu a un context fonamental per a comprendre que l'intercanvi desigual “metròpoli” / “perifèria” (sic) és un factor bàsic que explica perquè una cultura nacional ha de ser, necessàriament, lliure. El Partit Republicà Socialista fou element clau per a una lluita que avui té com a reptes reunificar l'illa i ens remet a un plantejament que explicita la crisi del qüestionat reformisme polític en clau autonomista. L'internacionalisme real, el dels pobles, no té data de caducitat.

Xavier Ferré

**Poble
Lliure**

 www.poblelliure.cat @Poble_Lliure /PerUnPobleLliure info@poblelliure.cat

Seus Nacionals: Carrer del Túria, 58 - 46008 València Carrer Elisi, 20 - 08014 Barcelona

**IN
DEPEN
DÈN
CIA**

**SO
CIA
LIS
ME**

**FE
MI
NIS
ME**

**PAÏ
SOS
CATA
LANS**